

LBRIS

We know
books

Adrian Păunescu

●

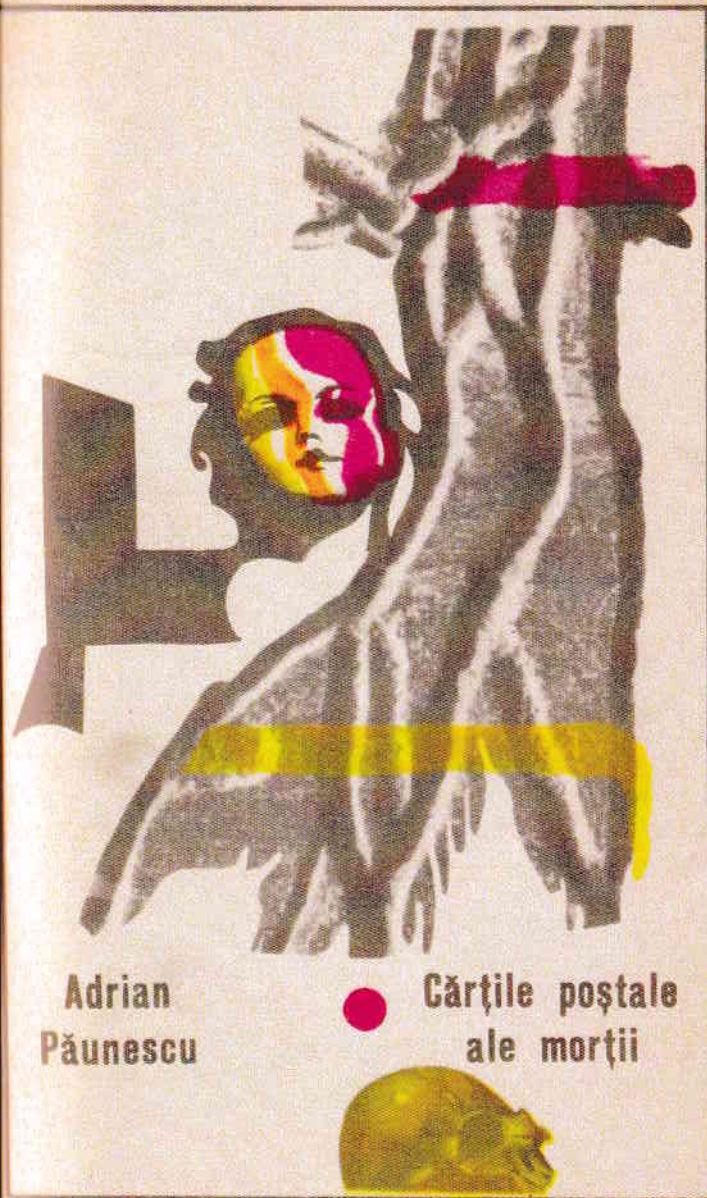
**CĂRȚILE POȘTALE
ALE MORȚII**

PROZĂ FANTASTICĂ

București, 2025

LBRIS

We know
books

La ora 10 și un sfert dimineața Chefariu nu bănuia nimic.

Da, chiar așa, Chefariu habar n-avea ce duce în geanta lui de poștaş, la ora zece și un sfert, când i-a spus tovarășei Lilica, diriginta oficiului, că se duce la treabă. Cartierul Cru-mizaros, în care Chefariu îndeplinea modesta muncă de poștaş, se întindea la sudul orașului, pe un deal cu vegetație bogată și, fiind un cartier nou, impresiona prin puritatea liniilor, prin zburdălnicia agresivă a copiilor, prin existența chioșcurilor de ziare, care erau repartizate la egală distanță unul de altul, pe cele patru laturi exterioare ale cartierului, precum și înăuntru, pe aleile foarte drepte. Așa că lui Chefariu îi convenea să împartă scrisori în acest cartier, *visul vieții mele*, cum îi plăcea să-l numească. Începuse să-și cunoască clienții și la ora zece și

un sfert pleca să le ducă tot felul de vești, bune sau rele, asta nu depindea de el. Ce treabă complicată și poșta! Taman când ești și tu mai vesel, duci cine știe ce scrisori îngrozitoare și întristezi omul, ba chiar – dacă vestea e neașteptată – îți moare clientul în mână. Chefariu însă avea mână bună. În 25 de ani de meserie învățase scrisorile pozitive să vină la el. Iar când dădea pensiile, Chefariu era în culmea fericirii. Ce chestie, domnule! Să duci pensiile la oameni! E ca și când ai duce bomboane copiilor tăi. Astfel găndea Chefariu, când a urcat pe scările blocului C 5, la etajul 1, unde stătea doamna Popescu, pensionară de la Finanțe Bănci, căreia nu-și aducea aminte să-i fi dus altceva decât pensia, în tot timpul de când ședea aici. Chefariu își rezemă tașca de scrisori pe segmentii caloriferului din hol și sună. Soneria zbîrnii lung în garsoniera doamnei Popescu și, într-un târziu, o voce stinsă, probabil proaspătă pe la începutul veacului, îngăimă:

– Cine sună acolo?

– Eu, poștașul. Am o carte poștală pentru dvs.

– Un moment, domnule dragă. Să-mi pun un capot și vin numaidecât să vă descui, zise vocea dinăuntru cu o prețiozitate în care Chefariu recunoscua educația unei familii bune.

Nu trecură nici trei minute și yala bocăni ușor, iar doamna Popescu, o femeie uscățivă și tremurătoare, deschise lent ușa de parcă ar fi intrat după începerea spectacolului într-o sală arhiplină.

– Poftiți nițeluş înăuntru.

– Nu, nu vă deranjați, doamnă Popescu.

– Ba nu, intrați, că n-o fi foc.

Și-l luă binișor de braț și Chefariu trecu pragul casei în care văzu de îndată mobila patinată a modei 1920-1923 viețuind cu luciul stins, greoi ca o menajerie cu animalele moarte.

– Ședeți, domnule poștaș, luați loc, continuă doamna Popescu cu aceeași voce prețioasă de adineauri, singurul lucru interesant cu care mai rămăsese după vrainștea celor aproape 70 de ani.

Și în minutul acela Chefariu avu halucinația unui birou lung, plin numai cu femei, care lucrau cocîrjate peste niște scripte ce, nimănui, niciodată (așa i se păru lui Chefariu) nu i-au fost și nu-i vor fi de folos. Dar, chiar atunci, cele două pisici ale doamnei Popescu săriră pe masă și clătinară vaza cu flori artificiale, frecîndu-se cu spinările de ea. În această vreme, doamna Popescu umbla în dulap, de unde mîinile ei uscate scoaseră un borcan cu dulceață de

cireșe amare, din care lingurița de argint rupse cinci-șase cireșe învăluite în sirop și le așeză pe o farfurioară cu monogramă de vechi restaurant.

– Dar de ce vă deranjați?

– Vai, domnule poștaș, pentru mine orice vizită este un eveniment. Mi-aș permite să spun – o sărbătoare. Am rămas văduvă de la 29 de ani și de atunci n-am auzit soneria casei mele (și am stat în multe case) de mai mult de 20 de ani.

Chefariu înfulecă repede cireșele și sorbi apa din paharul grijuliu adus de doamna Popescu din bucătărie. Pozele de pe pereți erau îngălbenite, pisicile mieunară sinistru. Așa i se păru lui Chefariu și se ridică de pe scaun, mulțumind respectuos doamnei Popescu, uitându-se încă o dată prin odaie și observând că pe peretele din dreapta biblioteca pensionarei arăta destul de bine, colecții întregi de romane arătându-și cotoarele sonore. Vru să plece, îngăimă din nou câteva cuvinte de mulțumire și de scuze, dar când ajunse la ușă își dădu seama că a uitat ceva, și, da, într-adevăr uitase, uitase lucrul cel mai important.

– Uitasem să vă dau scrisoarea, atât de emoționat am fost.

– Da, chiar!

Și în acest „*da, chiar*” Chefariu văzu că nu scrisoarea o interesa pe biata femeie, ci faptul că venise cineva să i-o aducă, faptul că mai putuse schimba o vorbă cu cineva.

– De-aia au bătrînii chef de ceartă, gîndi în tăcere Chefariu, fiindcă nu-i bagă nimeni în seamă altfel.

Și scoase cartea poștală și o dădu doamnei Popescu care o primi cu atîta ceremonial încît pe Chefariu nu l-ar fi surprins să o vadă aducînd o tavă de argint, ștersă bine în prealabil, ca să-și primească scrisoarea.

– Sărut-mîna, doamnă, numai bine, zise Chefariu și trase încet ușa după el, fără să știe ce groaznic moment urma în garsoniera bătrînă a bătrînei doamne, unde doamna Popescu își pusese ochelarii scoși din portmoneul de căprioară și citea cu vocea ei tremurătoare și cu o spaimă uriașă următoarele cuvinte:

„Stimată doamnă Popescu, peste o oră veți muri. Indiferent ce ați întreprinde, sfîrșitul dumneavoastră e hotărît.

*Cu respectuoase sărutări
de mîini și salutări tovărășești,
Destinul”*